

Kallioalue: Kankaanpäänvuori**Kunta: VILPPULA**

Sijaintitiedot: Ahvenisissa lähellä Ruoveden rajaa sijaitseva kallioalue Moisionjärven rannalla n. 9 km Vilppulan keskustasta lounaaseen

Karttalehti: 2231 05

Kallioalueen pinta-ala: 162 ha Korkeus: 214 m.p.y Suht.korkeus: 102 m

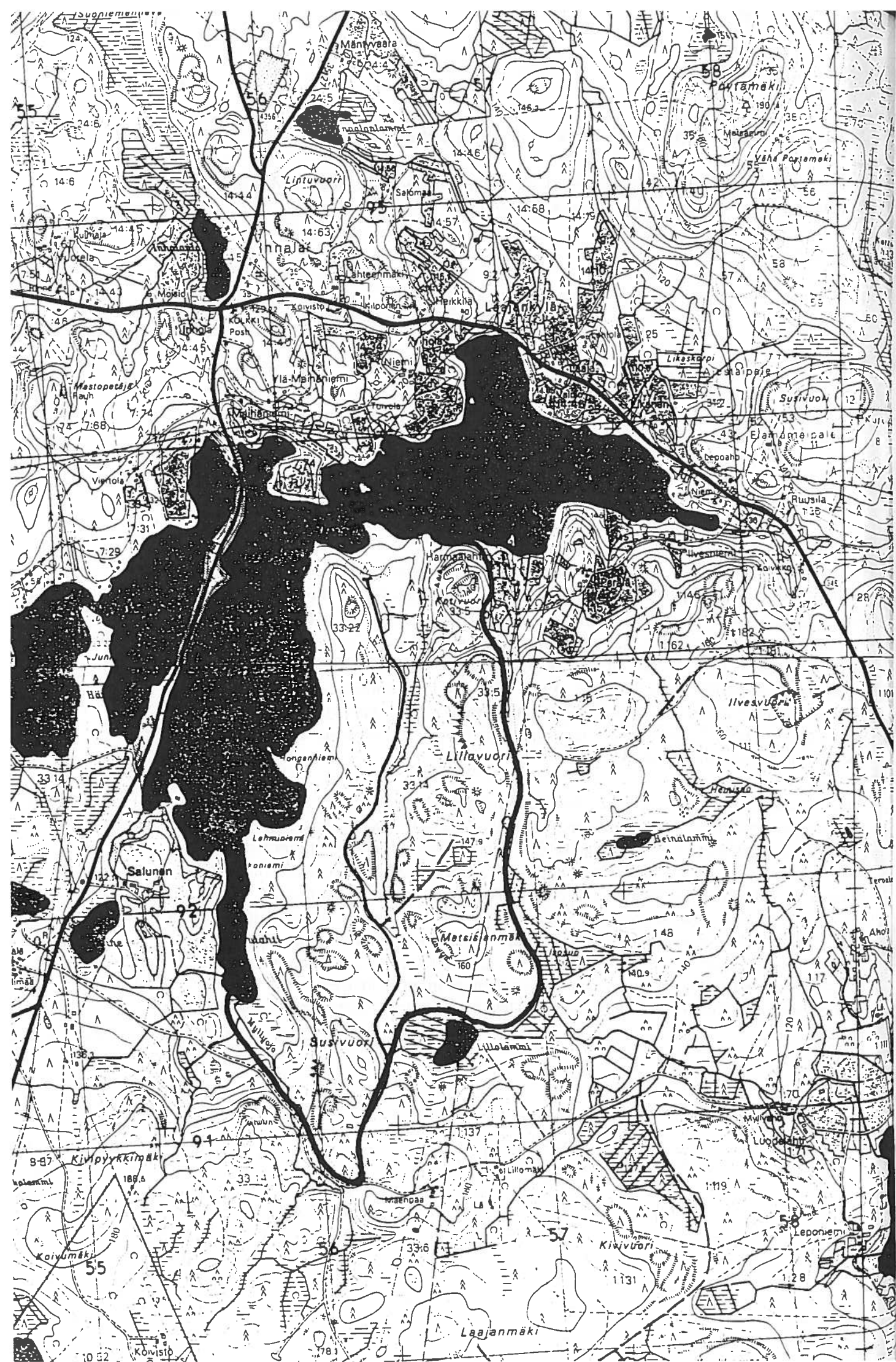
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	3
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Kallioperän murtumavyöhykkeessä olevan Kankaanpäänjärven itärannalla sijaitseva kallioalue, jonka lounaisreunalla on laaja-alaisia, hyvin edustavia silokallioita. Porrasmaiset rinteet ovat länsisivultaan jäätikön hiomia. Pohjois- ja eteläpuolen loivapiirteiset alarinteet ovat suurelta osin ohuen moreenikerroksen peittämää metsämaastoa. Kallio erottuu järven takaa katsottuna korkeana selänteenä, jossa länsirinteen silokalliot näkyvät tielle. Vuori on Vilppulan korkein kohta. Parhaat näköalapaikat ovat lounaisosan silokalliolla, josta avautuu edustavia näkymiä järvelle, viljelymaisemaan sekä kaukaisille metsäalueille. Suurin osa alueesta on metsäistä, mutta sisäinen maisema on silti melko avara.

Alueen kallioperä on porfyyrista granodioriittia, jossa esiintyy paikoin kapeita graniittisuonia (Laiti 1976). Kallioperä on rakenteeltaan suhteellisen ehjää ja alueen paljastuma-alueiden reunoilla on nähtävissä graniittisille kivilajeille tyypillistä melko säännöllistä pysty- ja vaakarakoilua. Porfyyrista granodioriittia on louhittu alueen lounaisreunalta hyvän lohkeavuuden takia paikalliseen käyttöön. Alue on kasvillisuudeltaan karu eikä kovin monipuolinen. Kalliopaljastumien poronjäkäliköt ja kangasmetsäkasvillisuus ovat edustavia ja luonnontilaisia. Merkittävintä lajistossa on kahden seudulla harvinaisehkon kalliokasvin, kalliohatikan ja kalliokohokin esiintyminen. Kasvillisuustyyppeihin tuovat hieman monipuolisuutta isovarpurämesoistumat. Eteläreunaa sivuaa leveä voimalinja. Metsiä on hakattu jonkin verran.



Kallioalue: Lillovuori-Susivuori**Kunta: VILPPULA**

Sijaintitiedot: Salusjärven rannalla sijaitseva kallioalue n. 16 km Vilppulan keskustasta luoteeseen Pohjaslahteen päin.

Karttalehti: 2231 06, 2232 04

Kallioalueen pinta-ala: 207 ha Korkeus: 175 m.p.y Suht.korkeus: 68 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	1

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 2**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Maisema- ja luonnonarvoiltaan harvinaisen edustava kalliokohde sijaitsee Salusjärven itärannalla. Alueen eteläosassa kallioita esiintyy lähinnä Susivuoren ja Metsäsianmäen rinteillä ja lakialueilla. Kallioalueen koillisosassa Koti- ja Lillovuoren alueella paljastuma-alueita esiintyy suhteessa runsaammin. Eteläosassa selänteiden välisessä matalassa notkelmassa on pieni suorantainen Lillolammi. Alueen geomorfologisesti edustavin muodostuma on Lillovuoren länsireunan massiivinen, 50 metriä korkea jyrkänne, joka erottuu selvästi Salusjärven Salussärkkää pitkin kulkevalle tielle. Jyrkanteen päältä avautuu täysin esteetön, valtakunnallisesti merkittävä näköala. Kallioalueen pohjoisosa on keskirakeista granodioriittia ja eteläosa kvartsi-maasälpägneissiiä. Granodioriitti sisältää paikoin pieniä kvartsi-maasälpägneissisulkeumia. Eteläosan kvartsi-maasälpägneissi sisältää graniittisuonia ja Lillovuoren eteläreunalla esiintyy kallioperässä granodioriitin ja kvartsi-maasälpägneissin kontaktissa pienehkö porfyryrigraniittipahku (Laiti 1976).

Lillovuoren mahtava jyrkänne on linnustollisesti merkittävä. Kalliokasvillisuus on karua ja lajistoltaan tavanomaista. Lillovuoren juurella on hakkuista kärsinyt purolaakso, jossa on paikallisesti arvokas lehto. Pienvesikartoituksessa puro on luokiteltu luonnonsuojelullisesti kohtalaisen arvokkaaksi (Tampereen vesi- ja ympärisöpiiri 1993). Alueella risteilee metsäautoteitä, ja suurin osa metsistä on hakkuiden muuttamia. Näköalapaikat ovat hieman kuluneita.

[illegible]

Kallioalue: Koninvuori**Kunta: VILPPULA**

Sijaintitiedot: Jouttikylässä Kurjenselän rannalta kohoava kallioalue aivan Keski-Suomen läänin rajalla n. 9 km Kolhosta luoteeseen.

Karttalehti: 2232 04

Kallioalueen pinta-ala: 168 ha Korkeus: 180 m.p.y Suht.korkeus: 75 m

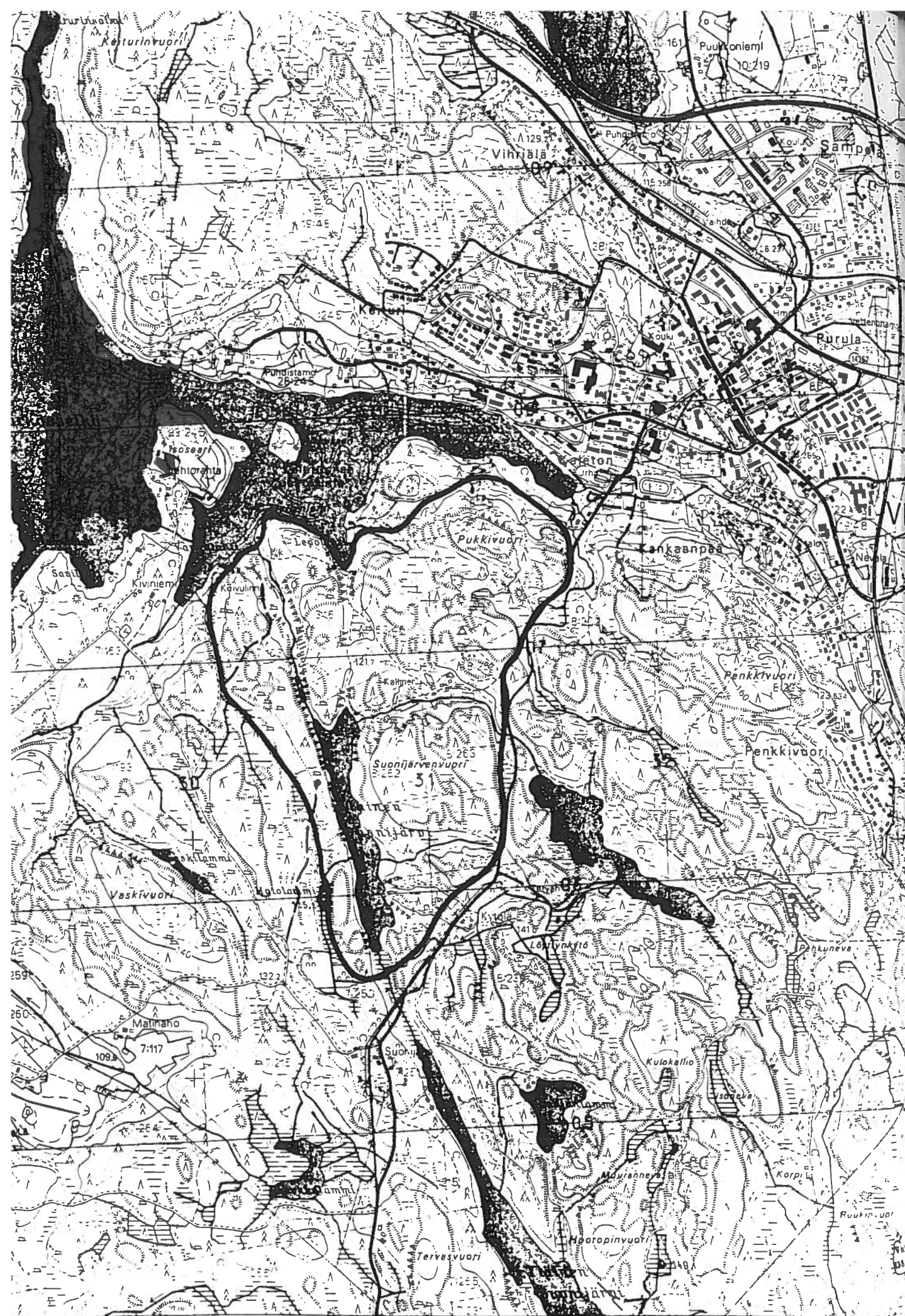
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	4		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Koninvuori on etenkin maisemallisesti merkittävä kallioselännealue, joka nousee jyrkänteisenä 75 metriä läheistä Kurjenselkää korkeammalle. Kallioalueen geomorfologiaa hallitsee Koninlahden rannasta jyrkänteisenä kohoava massiivinen ja maisemallisesti vaikuttava, noin 900 metriä pitkä koillisjyrkäne, jonka kokonaiskorkeus on parhaimmillaan 50 metriä. Jyrkänteen tyvellä on kookasta ja runsasta lohkareikkoa, joka on entisen paikalla olleen kosken lohkareista pohjaa. Alue erottuu suurmaisemassa korkeina metsäisinä selänteinä. Koninlahden jyrkänteen päältä avautuu luontaisesti kaunis näköala pohjoispuolen järville ja laajoille metsäalueille. Sisäinen maisema on melko sulkeutunut ja metsäinen.

Alueen kallioperä on pääasiassa keskirakeista, punertavaa graniittia, mutta kaakkoisosassa on laajalla alueella myös porfyyrista granodioriittia (Marmo 1963). Alue on biologisesti melko tavanomainen. Jyrkänteiden yläosissa on lähinnä valurahkoja, muuten lajisto on tavanomaista karun, puolivarjoisan jyrkänteen sammallajistoa. Biologista monimuotoisuutta lisäävät vesistöjen luonnontilaiset rantavyöhykkeet. Alueen metsät ovat suurimmaksi osaksi käsiteltyjä, mikä vähentää alueen edustavuutta. Alarinteillä on paikoin hieman lehtomaista kangasmetsää. Puronvarsilla on metsäkortekorpea ja saniaiskorpea. Alueen pohjoisrinteellä on uusi kesäasunto.



Nak = + 4° 24' 46"

Sijälä 23° 45' 25" S
Nak = + 4° 24' 46"

2486

Kallioalue: Pukkivuori-Suonijärvenvuori Kunta: VIRRAT

Sijaintitiedot: Virtain keskustan lounaispuolella Kalettomanlahden etelärannalla.

Karttalehti: 2214 08

Kallioalueen pinta-ala: 160 ha Korkeus: 158 m.p.y Suht.korkeus: 66 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

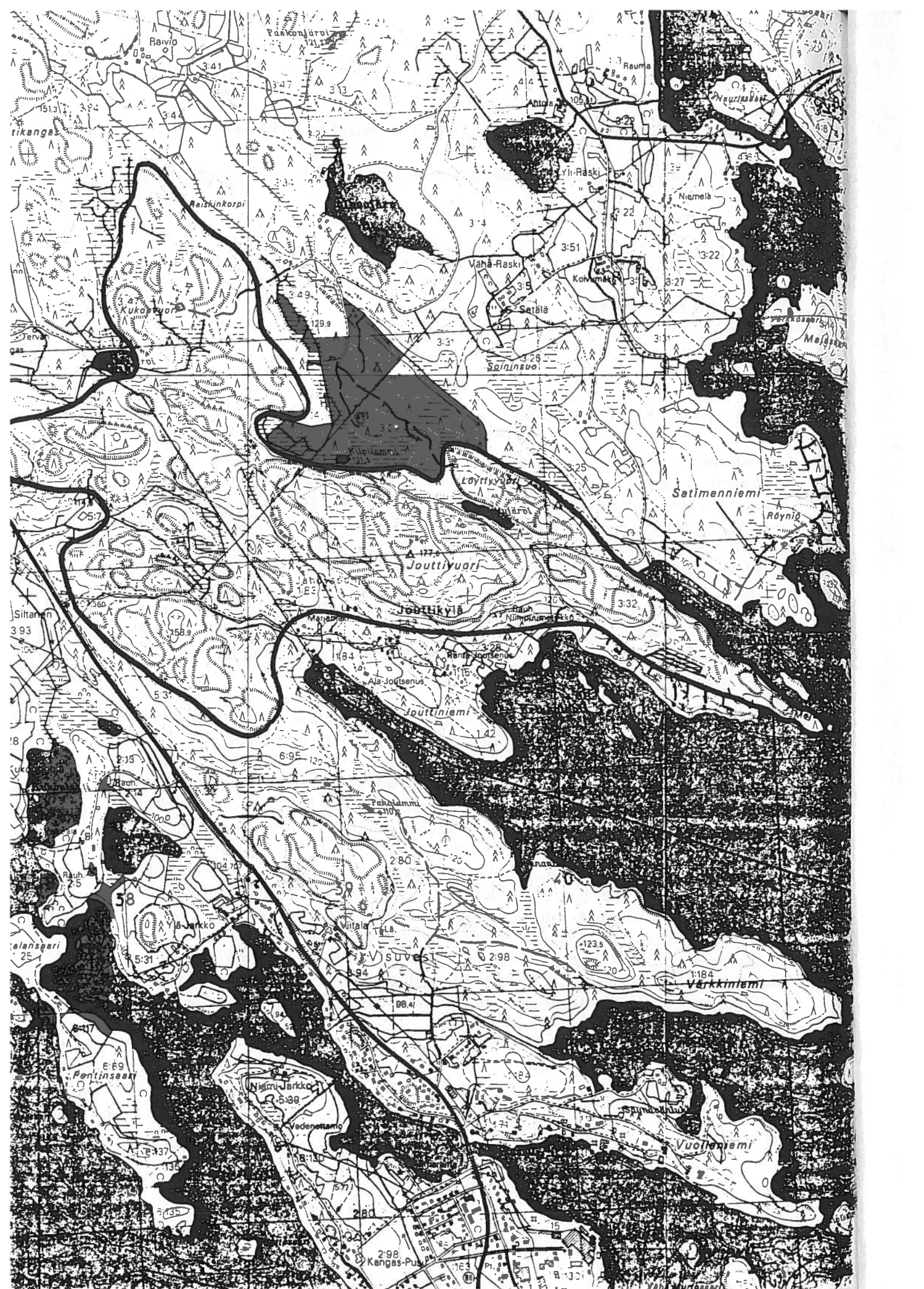
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Biologisesti, etenkin uhanalaislajistonsa ansiosta arvokas kallioalue on osa pitkää kallioperän ruhjevyyhykettä. Kapean Alaisen Suonijärven kohdalla olevaa murtumalinjaa reunustavat järven molemmilla rannoilla olevat 5-10 metriä korkeat kalliojyrkännejonot. Silokalliot ovat kallioalueella paikoin hieman tavanomaista edustavampia. Kallioalueen pohjoisreunalla Lepolahden pohjukan jyrkänteiden reunaosissa on nähtävissä jäätikön kallionpintaan kuluttamia uurteita. Kallioalueen sisälle sijoittuvat jyrkännejaksot eivät näy ulospäin. Rajautuminen ympäristöstä ei ole selkeää, sillä kallioisia metsäalueita on myös ympärillä. Suonijärvenvuoren koillisreunan jyrkänteen päältä avautuu kaunis järvinäköala alueen sisään. Jyrkkärinteiset rotkomaiset laaksot ovat erikoisia sisäisen maiseman elementtejä.

Granodioriitti on vallitseva kivilaji kallioalueen pohjoisosassa kun taas graniittigneissiiä esiintyy runsaimmin kallioalueen keski- ja eteläosassa. Alueen granodioriitti sisältää kookkaampia kalimaasälpähajarakeita keskirakeisen perusmassan seassa (Marmo 1965). Suonijärvenvuorella esiintyy kiillegneissiiä, jolla on kontakti sekä granodioriitin ja graniitin kanssa. Alaisen Suonijärven kaakkoisreunalla esiintyy myös hienorakeista tummaa amfiboliittia kiilamaisena muodostumana. Amfiboliitti on hyvin nähtävissä aivan Alaisen Suonijärven kaakkoisrannan matalassa rantakalliassa. Alue on biologisesti arvokas ennen kaikkea uhanalaisen röyhelökarpeen esiintymisen ansiosta. Muutoin alueen biologinen arvo on lähinnä monipuolisuudessa. Jyrkännejaksoilla esiintyy sekä valo- että varjorinteiden kasvillisuutta, joka on oligo- ja osin mesotrofista. Suonijärvenvuorella laki on karua jäkälätyypin kangasmetsää, jossa on pieniä rämesoistumia. Monipuolisuutta alueelle tuovat myös rehevät, luonnontilaiset purontkelmat. Alainen Suonijärvi on rauhallinen ja rannoiltaan miltei rakentamaton. Kallisen tila keskellä aluetta on asumaton. Alueen koillisosa on metsähallituksen luonnonhoitometsää, mutta se ei ole erityisen luonnontilaista.



Kallioalue: Jouttivuori-Löyttyvuori**Kunta: VIRRAT**

Sijaintitiedot: Jouttikylässä Tarjanneveden rannalta kohoava kallioalue lähellä Ruoveden rajaa n. 12 km Virtain keskustasta kaakkoon.

Karttalehti: 2214 10

Kallioalueen pinta-ala: 210 ha Korkeus: 177 m.p.y Suht.korkeus: 82 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	4
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 3**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Kallioalue muodostuu Tarjanneveden länsirannan kallioniemestä sekä Jouttivuoren ja Kukonvuoren kallioselännemaastosta. Löyttyvuori rajautuu kallioperän murtumalinjaan, joka on Virtojen karttalehtialueen merkittävin ruhjevyyhyke. Löyttyvuoren koillisreunalla sijaitseva jyrkänte on viistojyrkänteinen, jäätikön osittain hioma ja noin 15 metriä korkea. Selänteiden lakiosat ja rinteet ovat melko hyvin paljastunutta maastoa. Selänteiden väliset notkelmat ovat suolaikkuisia ja Jouttivuoren ja Löyttyvuoren välisessä notkelmassa on pieni suorantainen Löyttyjärvi. Jouttivuoren etelärinteellä on pieniä rantakivikoita ja -lohkareikkoja. Jyrkänteet ovat maisemallisesti varsin vaatimattomia eivätkä näy alueen ulkopuolelle lukuun ottamatta Majaniemen pohjoisreunan rantajyrkänteitä. Alue erottuu kauempaa katsottuna korkeina selänteinä. Avohakkuut ovat avanneet todella laajoja ja edustavia järvi- ja metsänäköaloja sekä Joutti- että Löyttyvuorelta. Löyttyvuorella on näköalapaikkoja myös luontaisesti.

Alueen kallioperän pääkivilajit ovat voimakkaasti suuntautunut granodioriitti ja keskirakeinen dioriitti. Kallioalueen länsiosassa esiintyy kohtalaisen laaja-alainen pyöreähkö dioriittipahku granodioriitin keskellä. Kukonvuoren alueella esiintyy granodioriitin sulkeumana tummaa amfiboliittia (Marmo 1965). Alue on biologisesti arvokas lähinnä Jouttivuoren kaakkoisrinteen lajistoltaan edustavan lehmusmetsikön ansiosta. Metsikkö on rauhoitettu ja sitä käytetään opetuskohteena. Alueelta on aiemmin löydetty seudulla harvinaista haisukurjenpolvea (Söyrinki 1981) ja Jouttivuorelta on vanhoja tietoja meso-eutrofisesta kalliokasvilajistosta (Söyrinki 1983). Laajat avohakkuut, tiet ja rantojen kesämökit ovat muuttaneet kohteen luonnontilaa.

Kangasjärvi Sierkkiskylaan



Kallioalue: Ronavuori

Kunta: VIRRAT

Sijaintitiedot: Jähdyspohjan ja Hauhuun välissä valtatie 66:n itäpuolella sijaitseva kallioalue n. 8 km Virtain keskustasta kaakkoon.

Karttalehti: 2214 10

Kallioalueen pinta-ala: 301 ha Korkeus: 188 m.p.y Suht.korkeus: 80 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

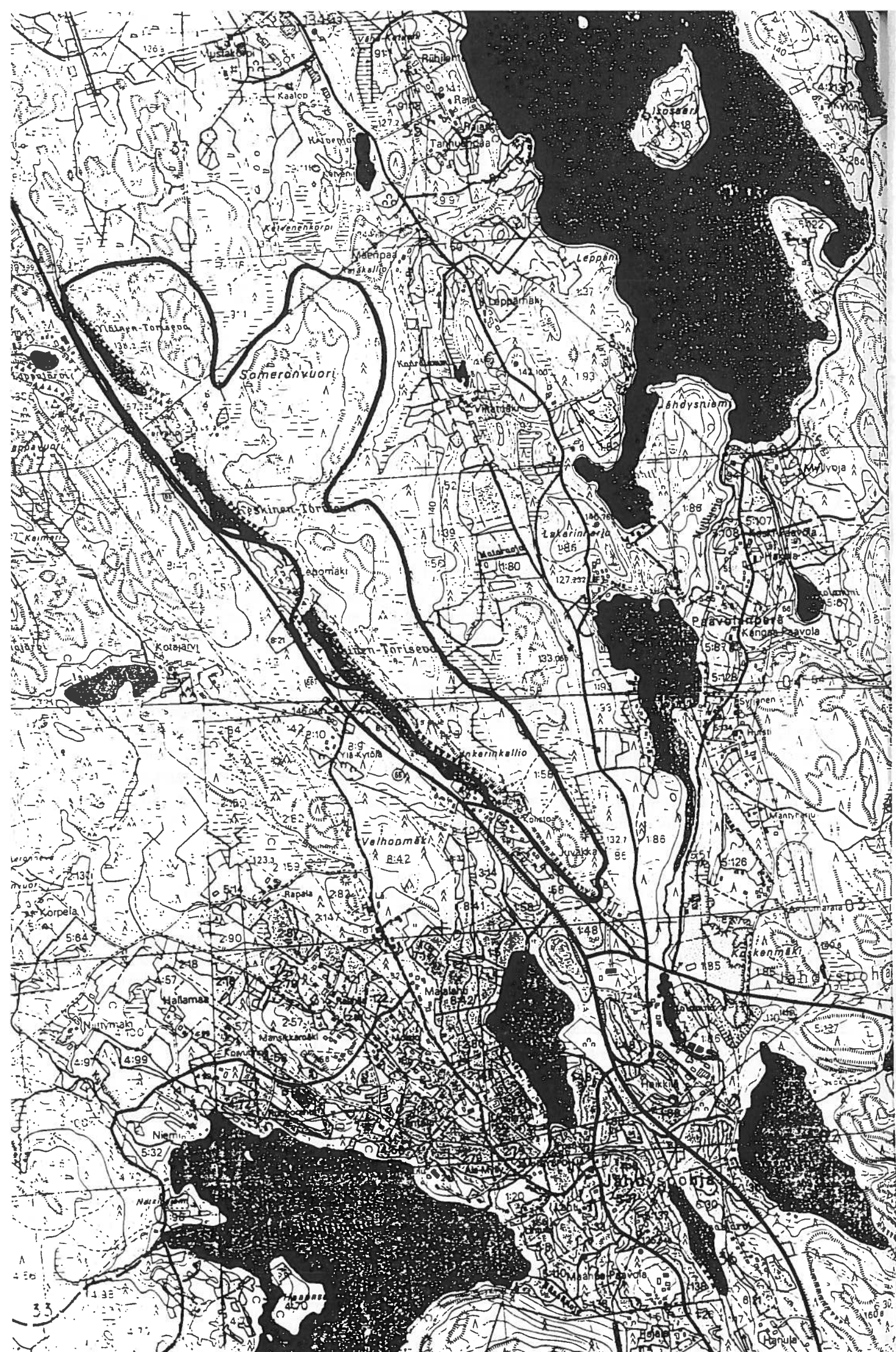
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	2		-monikäyttö:	3
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 2

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Maisema- ja luonnonarvoiltaan erittäin arvokasta kallioaluetta hallitsee luode-kaakkosuuntainen murtumalinja. Rotkolaakso kuuluu kaakkoisena osana-alueena Virtojen karttalehtialueen kallioperän merkittävimpään Torisevan pitkään ruhjeeseen. Massiivisimmillaan jyrkänteet ovat Ronavuoren jyrkänteiden kohdalla, jossa rotkon syvyys on noin 65 metriä. Rotkoa reunustavat molemmiin puolin edustavat porrasjyrkänteet ja jyrkänteiden tyvellä on lohkariekkoo, joka on aikoinaan rotkon pohjalla virranneen kosken muovaamaa. Silokalliot ovat edustavimmillaan pohjoispäässä olevan pienen kalliojärven rantakallioissa, jotka näkyvät erittäin hyvin pohjoispuoliselle tielle. Suurmaisemassa alue hahmottuu selkeästi kahtena ympäristöään huomattavasti korkeampana selänteenä. Alue rajaa Jähdyspohjan arvokasta kulttuurimaisemaa. Ronavuoren jyrkänteen päältä avautuu jylhä näköala kaukana siintäville metsäalueille ja vesistöihin. Jyrkänteen päältä avautuu edustava näköala myös sisäiseen maisemaan, jota hallitsevat syvä rotko ja vastapäinen kalliojyrkänte.

Alueen kallioperä on kivilajistoltaan vaihtelevaa, mutta tavanomaista. Kallioalueen pääkivilaji on granodioriittia, jonka lisäksi kallioperää luonnehtivat pienialaisemmat granodioriitin sulkeumana olevat kiillegneissi- ja graniittialueet (Marmo 1965). Biologinen arvo liittyy etenkin Kouranotkon pohjalla olevaan luonnontilaiseen purolehtoon. Puro on pienvesikartoituksessa luokiteltu luonnonsuojelullisesti arvokkaaksi (Saura & Saura 1993), ja lehto on Lehtojensuojelutyöryhmän (Alapassi & Alanen 1988) mukaan maakunnallisesti arvokas. Notkossa on saniaislehtoa, saniaislehtokorpea sekä rinteillä tuoretta lehtoa. Kallioiden jyrkänelajisto on karuhkoa ja tyypillistä varjoseinämille. Kouranotkon kohdalla seinämien alaosissa on hieman myös mesotrofian osoittajia. Alueella voisi yhdistää kallioiden, lehtojen ja pienvesien suojelun. Siellä täällä kallioiden alarinteillä on hakkuita. Notkossa on melko runsaasti käytetty polku ja alue soveltuisi hyvin retkeilyyn.



Kallioalue: Yläinen Toriseva-Inkerinkallio Kunta: VIRRAT

Sijaintitiedot: Valtatie 66:n itäpuolella sijaitseva Torisevanjärvien pitkä rantajyrkännejakso.

Karttalehti: 2214 10, 11

Kallioalueen pinta-ala: 164 ha Korkeus: 175 m.p.y Suht.korkeus: 50 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	2	Muut tekijät:	-historia:	2
Biologia:	2		-monikäyttö:	2
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 2

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Kallioalue on matkailukohteena tunnettu nähtävyys, joka sijaitsee Torisevan rotkojärvien muodostamassa ruhjelaaksossa. Massiivisimmat jyrkänteet sijaitsevat Alaisen-Torisevan rannassa noin 1200 metrin matkalla. Jyrkänteet ovat noin 20 metriä korkeita ja paikoin ylikaltevia kallioseinämiä. Jyrkänteiden tyvillä esiintyy paikoin kohtalaisen massiivisia ja edustavia aluslouhikoita. Jyrkänteiden päältä avautuu erittäin edustavia, täysin esteettömiä näköaloja järville, läheiseen asutus- ja viljelymaisemaan sekä kaukana siintäville metsäalueille. Sisäinen maisema on jylhä ja eteläsuomalaisittain hyvin erikoinen. Jyrkänteiden päällä on kapeana vyönä kauniita kalliomänniköitä. Alueen maisemilla on kulttuurihistoriallista merkitystä, sillä useat taiteilijat ovat kuvanneet Torisevan kallioilta avautuvia maisemia. Alueen kallioperän pääkivilaji on suuntautunut sarvivälke-kvartsidioriittigneissi, joka sisältää sulkeumana riekalemaisista vulkaniittijänteitä. Paikoin kivilajissa on näkyvissä raitaista rakennetta. Kallioalueen länsireunalla esiintyy vulkaniittigneissiiä, joka on monilta kohdilta ruhjoutunut ja hirtynyt hienorakeiseksi myloniitiksi. Myloniittitumien liittyy Virtojen karttalehtialueen suurimpaan luode-kaakkosuuntaiseen murroslinjaan, joka luoteispuolella kulkee pitkin Toisveden länsiosaa (Marmo 1965).

Alue on biologisesti hyvin arvokas harvinaisten, osin uhanalaisten kalliokasviensa sekä edustavan lehtokasvillisuutensa ansiosta. Rantojen pahdoilla kasvaa kaksi Etelä-Suomessa harvinaista, pohjoista kasvilajia: pikkutervakko ja pahtanurmikka. Karujen valojyrkänteiden lisäksi alueella on kosteita varjoseinämiä, joiden kasvillisuus on paikoin vaateliasta. Alueella kasvaa valtakunnallisesti uhanalaista kalliokeuhkojäkälää ja alueelta on aiemmin tavattu myös uhanalainen reikäkarve. Alaisen-Torisevan koillispuolella jyrkänteillä sekä Inkerinkallion eteläpuolella kasvaa poikkeuksellisen runsaasti useita vaateliasta sammallajeja. Kalliot ovat kuluneita, mutta harvinaiset lajit kasvavat jyrkillä seinämillä, jonne tallaus ei ulotu. Alueella on myös edustavia, kosteita kallionaluslehtoja. Alaisen Torisevan pohjoispuolella lehto on Lehtojensuojelutyöryhmän (1988) mukaan maakunnallisesti arvokas. Alue on merkittävä yleislevinneytensä ääriarvoilla tai ulkopuolella esiintyvien pohjoisten ja eteläisten kasvilajien kohtaamispaikkana. Alaisen-Torisevan rannalla ja Keski-Torisevan pohjoispuolella on luonnonsuojelualue.



2494 Yläinen Miesperä 2495 $23^{\circ}55'$ 2496 Nak = + 1' 2497
-24m 20'

Kallioalue: Luomanvuori-Tiitusmäki Kunta: VIRRAT

Sijaintitiedot: Simoskylässä valtatie 23:n ja rautatien eteläpuolella sijaitseva kallioalue n. 8 km Virtain keskustasta itään.

Karttalehti: 2214 11

Kallioalueen pinta-ala: 163 ha Korkeus: 190 m.p.y Suht.korkeus: 76 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

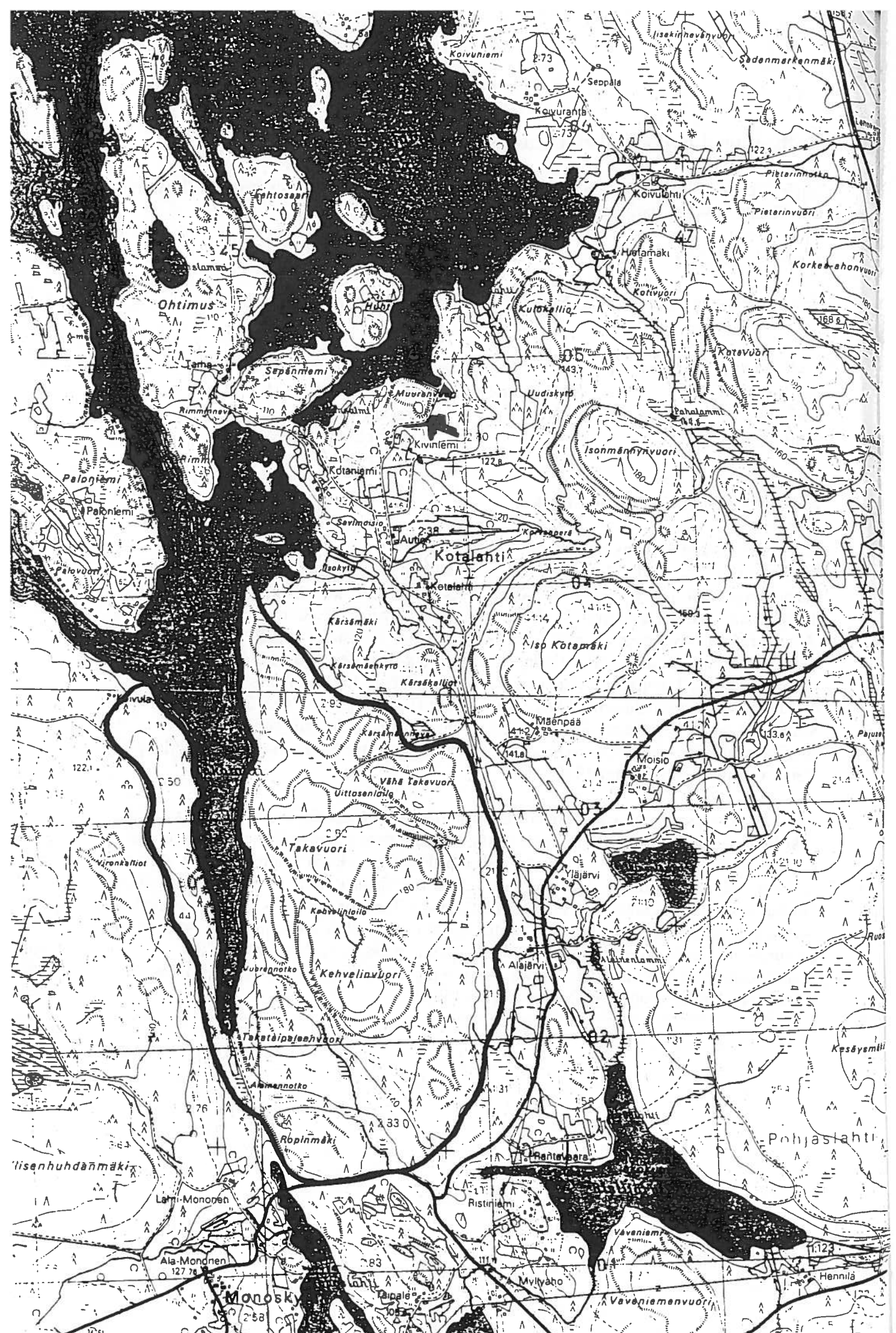
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Merkittäviä maisema- ja luonnonarvoja omaavan kallioalueen poikki kulkee kalliooperän murroslinja, joka näkyy maastossa Pihlajajärvestä etelään jatkuvana kapeana rotkomaisena notkelmana. Geomorfologisesti merkittävin osa-alue sijaitsee Tintunvuorella, jonka itä- ja länsirinteet kohoavat noin 25 metriä korkeina, osittain ylikaltevina kalliopintoina kohti lakea. Jyrkännepintoja ei näy maisemassa alueen ulkopuolelle. Lakiosista ei avaudu laajoja näköaloja, mutta Luomanvuorelta avautuu kaunis näköala Luomanlammille. Mielenkiintoisia pienmaisemia löytyy mm. Tonttuvuorelta ja Luomanlammin rannalta. Kallioalue on kivilajeiltaan monipuolinen ja sijoittuu granodioriitin ja gabron kontaktivyöhykkeeseen. Syväkivien sulkeumana esiintyy lisäksi emäksistä vulkaniittia olevia vyöhykkeitä (Marmo 1965).

Alue on biologisesti arvokas lähinnä vaateliaan kallionaluslehtolajistonsa ansiosta. Alue olisi luontaisesti varsin monipuolinen, mutta hakkuut ovat muuttaneet sen luonnontilaa. Edustavaa poronjäkälikköä ja lakimännikköä on Pihlajavuoren ja Luomanvuoren välissä olevalla kalliolla. Jyrkänteillä on enimmäkseen tavanomaista karun varjoseinämän lajistoa, Tonttuvuorella myös hieman vaateliaampaa lajistoa. Tonttuvuoren itä- ja pohjoisrinteillä on ollut maakunnallisesti arvokas lehto, mutta hakkuut ovat lähes tuhonneet sen. Alarinteillä on edelleen reheviä kuusikoita, joissa on sekapuuna paikoin vanhaa lehtipuustoa. Puronotkelmat saniaislehtoineen tuovat alueelle monimuotoisuutta. Opastettu Kitusen karhupolku kulkee Tonttu- ja Pihlajavuorten välistä.



Kallioalue: Takavuori-Kehvelinvuori**Kunta: VIRRAT**

Sijaintitiedot: Uurasjärven rannalla Monoskylän ja Kotalahden välissä sijaitseva kallioalue Virtain itäosassa.

Karttalehti: 2232 01, 2232 02

Kallioalueen pinta-ala: 241 ha Korkeus: 198 m.p.y Suht.korkeus: 102 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	2
			-lähiympäristö:	1

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 2**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Kallioalue on maisemiltaan, geomorfologialtaan ja biologialtaan erittäin edustava kohde. Sen länsiosaa luonnehtii Takalahden kohdalla oleva kalliooperän murtumalinja, jonka molemmilla reunoilla kohoavat jyrkät kalliorinteet. Varsinainen kallioomaasto kohoaa Takalahden itärannalla korkeampana, vierekkäisistä selänteistä muodostuvana alueena. Kallioalueen lounaisosassa Takataipaleenvuoren länsireunalla on jäätikön edustavasti hioma, pystysuora kallioseinä, jonka tyvellä on louhikkoa ja lohkareikkoa. Kallioalueen muut jyrkänteet ovat muodoltaan porrasmaisia, mutta eivät niin massiivisia. Korkein huippu Takavuori kohoaa peräti runsaat 100 metriä järven pintaa korkeammalle. Alue rajaa Monoskylän arvokasta kulttuurimaisemaa ja kohoaa Tarjanteen ja Uurasjärven väliseltä kannakselta. Alueen maisemallisesti merkittävin osa on Uuraslahdesta kohoava Takataipaleenvuoren jylhä pystyjyrkäne. Rantamaisemat on todettu valtakunnallisesti merkittäviksi (Heikkilä & Heikkinen 1993). Rantakallioilta ja jyrkänteiltä avautuu erittäin edustavia erämaisia järvinäköaloja. Sisäinen maisema on edustava luonnontilaisten metsien ja jäkäliköiden sekä jylhien jyrkänteiden ja kauniiden rantakallioiden ansiosta.

Kallioalueen pääkilajit ovat granodioriitti ja dioriitti (Marmo 1963). Takataipaleenvuoren alueella Takalahden ruhjeen kohdalla näyttää dioriitti ruhjoutuneen ja myloniittituneen hienorakeiseksi kiveksi. Takataipaleenvuoren dioriittia leikkaavat paikoin nuoremmat graniitti- ja pegmatiittijuonet pienellä alueella. Alue on biologisesti arvokas monipuolisuutensa ja luonnontilaisuutensa ansiosta. Jyrkänteillä esiintyy meso-eutrofista kasvillisuutta. Kallioiden välisissä laaksoissa on melko luonnontilaisia metsäkorte-, saniais- ja mustikkakorpi, joista löytyy lahoa lehtipuuta sekä maapuita melko runsaasti. Kehvelinvuoren jyrkänteiden juurella ja Takavuorella on metsänhakkuita. Alue on laajahkona kokonaisuutena erämaaeläimistölle tärkeä. Alueella voitaisiin yhdistää arvokkaiden kallioiden, rantojen ja iäkkäitten metsien suojelu.

